

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 309/22	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
o.1.Fakty uznane za udowodnione			
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)		
P. K.	został oskarżony o to, że: I. nie wcześniej niż w dniu 16 lipca 2013 roku będąc kierownikiem jednostki jako Prezes Zarządu P. F. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (KRS nr (...)), wbrew obowiązującym		

przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości, nie złożył sprawozdania finansowego za rok 2012,
tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1047 ze zm.)

II. nie wcześniej niż w dniu 16 lipca 2014 roku będąc kierownikiem jednostki jako Prezes Zarządu P. F. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (KRS nr (...)), wbrew obowiązującym przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości, nie złożył sprawozdania finansowego za rok 2013,
tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1047 ze zm.)

III. nie wcześniej niż w dniu 16 lipca 2015 roku będąc kierownikiem jednostki jako Prezes Zarządu P. F. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (KRS nr (...)), wbrew obowiązującym przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości, nie złożył sprawozdania finansowego za rok 2014,
tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tj. Dz.

	<p>U. z 2016 roku, poz. 1047 ze zm.)</p> <p>IV. nie wcześniej niż w dniu 16 lipca 2016 roku będąc kierownikiem jednostki jako Prezes Zarządu P. F. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. (KRS nr (...)), wbrew obowiązującym przepisom ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości, nie złożył sprawozdania finansowego za rok 2015, tj. o czyn z art. 79 pkt. 4 ustawy z dnia 29 września 1994 roku o rachunkowości (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 1047 ze zm.)</p>	
<p>Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione</p>	<p>Dowód</p>	
<p>W dn. 06.08.2010r. pod nr KRS (...) zarejestrowana została spółka (...) SA. Prezesem jednoosobowego zarządu spółki został oskarżony P. K..</p> <p>Oskarżony zrezygnował ze stanowiska w dn. 30.06.2011r., fakt ten jednak nie został odnotowany w KRS. Nowym prezesem zarządu spółki został D. K., który z funkcji tej zrezygnował w nieustalonym dniu w 2013r. Wówczas ponownie prezesem zarządu został oskarżony.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - częściowo wyjaśnienia oskarżonego (k 402-403, 92, 289, 190, 531-532) - zeznania D. K. (k. 55-56, 251) - zawiadomienie z zał. (k. 1-18) - dokumentacja spółki (k. 59-70 i 13-14 załącznika do akt sprawy) - informacja urzędu skarbowego (k. 106, 386-387, 407-411) - dane o karalności (k. 385) - pismo SR dla Łodzi-Ś.. z zał (k. 414-428, 440-505, 523-530) 	

Za lata 2012-2015 do KRS nie zostały złożone sprawozdania finansowe spółki.	– odpis wyroku (k. 439, 508-509)	
0.1.Fakty uznane za nieudowodnione		
Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty
2. OCena DOWOdów		
0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
wyjaśnienia oskarżonego (k 402-403, 92, 289, 190, 531-532)	Sąd obdarzył wiarą wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim przyznał on fakt pełnienia funkcji członka zarządu spółki na początku jej istnienia, jak i po odwołaniu z funkcji tej D. K. – w powyższym zakresie wyjaśnienia te korespondują z treścią zeznań D. K., z tych też przyczyn Sąd nie znalazł podstaw, by odmówić im wiary. Podobnie za wiarygodne Sąd uznał twierdzenie oskarżonego,	

	<p>że po ponownym objęciu przez niego wskazanej funkcji więcej zmian w zakresie składu zarządu spółki nie było, w końcu zaś, że w przeszłości pełnił on funkcje również w innych podmiotach prawa handlowego – w powyższej części wyjaśnieniom tym nie zaprzecza żaden innym dowód, nadto zdaniem Sądu oskarżony nie miałby interesu w złożeniu w powołanej części wyjaśnień niezgodnych z prawdą.</p> <p>Jednocześnie Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim zaprzeczył on popełnieniu zarzuconych mu czynów, to zaś wobec ich sprzeczności z pozostałymi dowodami.</p>	
<p>zeznania D. K. (k. 55-56, 251)</p>	<p>Sąd obdarzył wskazane zeznania wiarą w całości – świadek jest dla oskarżonego osobą obcą, a tym samym zdaniem Sądu nie miałby interesu w złożeniu zeznań niezgodnych z prawdą.</p>	
<p>zeznania W. K.</p>	<p>Świadek odmówił składania zeznań na podstawie art. 182 kpk (k. 275)</p>	
<p>Sąd obdarzył wiarą pozostałe dowody i dokumenty, zgromadzone w aktach sprawy, wskazane powyżej, uznając je za pozyskane</p>		

<p>zgodnie z prawem, dokumenty zaś za sporządzone prawidłowo pod względem formalnym, przez osoby do tego uprawnione, a tym samym wiernie odzwierciedlające okoliczności w nich opisane.</p>			
<p>0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>		
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	
<p>#</p>	<p>3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem</p>		
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>			
<p>Przepis art. 79 pkt 4 ustawy z 1994r. o rachunkowości penalizuje zachowanie polegające na nieskładaniu sprawozdania</p>			

finansowego lub
sprawozdania z
działalności we właściwym
rejestrze sądowym,
odnosząc się do
niezrealizowania
obowiązku określonego w
art. 69 tej ustawy (vide
wyrok Sądu Najwyższego z
dnia 4 września 2013r. o
sygn. III KK 285/13, LEX
nr 1363024).

Zgodnie z przepisem art.
69 ust. 1 pkt cyt. ustawy
kierownik jednostki składa
we właściwym rejestrze
sądowym roczne
sprawozdanie finansowe,
sprawozdanie z badania,
jeżeli podlegało ono
badaniu, odpis uchwały
bądź postanowienia
organu zatwierdzającego
o zatwierdzeniu rocznego
sprawozdania
finansowego i podziale
zysku lub pokryciu straty,
a w przypadku jednostek,
o których mowa w
art. 49 ust. 1 ustawy
- także sprawozdanie z
działalności - w ciągu 15
dni od dnia zatwierdzenia
rocznego sprawozdania
finansowego, natomiast
jeżeli sprawozdanie
finansowe nie zostało
zatwierdzone w terminie
określonym w art. 53
ust. 1 ustawy, to należy
je złożyć w rejestrze
sądowym w ciągu 15 dni
po tym terminie, a także 15
dni po jego zatwierdzeniu
wraz z dokumentami, o
których mowa w ust. 1
(ust.2). Przepis art. 53 cyt.
ustawy stanowi, że roczne
sprawozdanie finansowe

jednostki, z zastrzeżeniem ust. 2b, podlega zatwierdzeniu przez organ zatwierdzający, nie później niż 6 miesięcy od dnia bilansowego. Tym samym ustawa nakłada obowiązek zatwierdzenia rocznego sprawozdania finansowego nie później niż 6 miesięcy od dnia bilansowego (w przypadku gdy rok obrotowy pokrywa się z rokiem kalendarzowym, sprawozdanie finansowe należy zatwierdzić do 30 czerwca) (vide Walińska E., (red.), Ustawa o rachunkowości. Komentarz, WKP 2018).

Jednostkę stanowią w myśl art. 3 ust 1 ustawy o rachunkowości wszelkie podmioty określone w art. 2 ust. 1 cyt. ustawy, a więc również spółki handlowe. Pojęcie kierownika jednostki definiuje z kolei art. 3 ust. 1 pkt 6 cytowanej ustawy, według którego jest nim m.in. członek zarządu lub innego organu zarządzającego, a jeżeli organ jest wieloosobowy - członkowie tego organu, z wyłączeniem pełnomocników ustanowionych przez jednostkę. Oczywistym również w świetle przepisów art. 201 §1 ksh i 368 §1 ksh pozostaje, że „kierownik jednostki” w rozumieniu art. 69 ust. 1 ustawy o rachunkowości to w zarówno w wypadku spółki z o.o., jak

i spółki akcyjnej jej zarząd. Zaznaczyć w tym miejscu należy, że podmiot prowadzący usługowo księgi rachunkowe spółki nie jest zobowiązany lub nawet uprawniony do składania sprawozdań finansowych do właściwego rejestru sądowego. Takich kompetencji nie przewiduje także ustawa z 1996r. o doradztwie podatkowym. Z treści art. 52 ust. 2 ustawy z 1994r. o rachunkowości wynika jedynie obowiązek podpisania sprawozdania finansowego przez osobę, której powierzono prowadzenie ksiąg rachunkowych obok kierownika jednostki, który takie sprawozdanie jest zobowiązany dodatkowo złożyć we właściwym sądzie (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 16.10.2014r. o sygn. II KK 279/14, LEX nr 1541051).

W sposób szczególny podkreślenia wymaga, że czyn z art. 79 pkt. 4 ustawy o rachunkowości nie stanowi jedynie niewykonania jakiegoś obowiązku o charakterze czysto biurowym, który tak naprawdę nie ma żadnego znaczenia z punktu widzenia działalności gospodarczej. Rachunkowość służy bowiem temu, by rzetelnie i jasno przedstawić sytuację majątkową i finansową

danego podmiotu oraz jej wynik finansowy, a ich złożenie do jawnego rejestru służy temu, by potencjalni kontrahenci mogli w sposób miarodajny ocenić perspektywy współpracy gospodarczej z danym przedsiębiorcą. Nie można więc wywnioskować, iż nieskładanie sprawozdań przez spółkę nie wiąże się z żadnym zagrożeniem dla potencjalnych kontrahentów. Waga sprawozdań finansowych w rzetelnym obrocie gospodarczym jest na tyle istotna, iż ustawodawca wprowadza niejako podwójny reżim odpowiedzialności osób zobowiązanych do ich złożenia - zarówno poprzez postępowania przymuszające prowadzone przez sąd rejestrowy, jak i poprzez odpowiedzialność karną (vide wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dn. 14.02.2019r. o sygn. IV Ka 17/19, LEX nr 2673204).

Nie budzi też wątpliwości Sąd, że upływ kolejnego roku i rozpoczęcie biegu kolejnego terminu do złożenia kolejnego sprawozdania nie powoduje wygaśnięcia obowiązku dotyczącego roku poprzedniego – skoro bowiem realizowana cyklicznie sprawozdawczość służyć ma nie tylko uzyskaniu przez potencjalnych

kontrahentów wiedzy co do sytuacji majątkowej i finansowej danego podmiotu, ale też i możliwości dokonania oceny perspektyw potencjalnej współpracy gospodarczej z danym przedsiębiorcą, jak była o tym mowa powyżej, to niezbędne jest, by możliwe było prześledzenie kształtowania się sytuacji gospodarczej danego przedsiębiorcy w poszczególnych okresach. Gdyby przyjąć, że upływ kolejnego roku obrotowego i nadejście terminu złożenia kolejnego sprawozdania niejako niweluje obowiązek ten za okresy poprzednie, oznaczałoby to, że każdorazowo w KRS mogłoby się znajdować jedynie jedno sprawozdanie, to zaś uniemożliwiłoby prześledzenie historii danego podmiotu, jego rozwoju finansowego i gospodarczego, w końcu zaś uniemożliwiłoby powzięcie wiedzy o ewentualnym pogorszeniu lub poprawie wyników finansowych w stosunku do sytuacji z lat wcześniejszych, a tym samym sformułowanie rzetelnej prognozy co do podjęcia ewentualnej współpracy. W tym stanie rzeczy Sąd stanął na stanowisku, że przestępstwo z art. 79 pkt.4 ustawy o rachunkowości jest

przestępstwem trwałym, o konstrukcji analogicznej do czynu choćby z art. 263 §2 kk, a czasem jego popełnienia jest okres od daty powstania obowiązku do daty jego spełnienia, względnie zakończenia funkcji, z którą obowiązek ten był związany.

Fakt, że oskarżony w okresach objętych zarzutami sprawozdań nie złożył, wynika bezspornie zarówno z akt rejestrowych spółki, jak i wyjaśnień samego oskarżonego. Faktem jest, że Sąd na podstawie zeznań D. K., ani też innych dokumentów spółki, nie był w stanie ustalić w sposób pewny daty, kiedy to oskarżony ponownie objął funkcję prezesa zarządu spółki, z całą pewnością jednak pełnił on funkcję tę w dn. 09.12.2014r., skoro w tym dniu jako prezes zarządu otworzył „Zwyczajne Walne Zgromadzenie Spółki pod firmą (...) Spółka Akcyjna” (k. 419). Faktem jest, że wśród uchwał, podjętych podczas zgromadzenia tego, znajduje się również „Uchwała nr 12 w sprawie udzielenia Prezesowi Zarządu Spółki – P. K. absolutorium z wykonania przez niego obowiązków w roku 2012” (k. 421v), jednak w świetle zeznań D. K. Sąd wykluczył, by oskarżony faktycznie

funkcję tę pełnił w całym wskazanym okresie, jednocześnie niemożliwe okazało się ustalenie, jakiego ewentualnie okresu uchwała miałaby dotyczyć. Jednocześnie Sąd uznał za udowodnione, że obejmując ponownie stanowisko prezesa zarządu i zajmując je w dn. 9.12.2014r. oskarżony nie złożył sprawozdań finansowych za lata wcześniejsze, podobnie jak i nie złożył ich zarząd w innym składzie.

Sąd stanął na stanowisku, że oskarżony w powyższym zakresie działał z zamiarem bezpośrednim – Sąd uznał, że skoro oskarżony podjął się objęcia stanowiska prezesa zarządu w spółce akcyjnej, miał on doświadczenie w biznesie, nadto był osobą dojrzałą, o dużym doświadczeniu życiowym, a tym samym miał on świadomość obowiązków, ciążących na nich jako jednoosobowym zarządcie spółki, w tym okoliczności, że pełni on funkcję kierownika jednostki w myśl art. 69 ust.1 ustawy o rachunkowości. Zaznaczyć w tym miejscu godzi się, iż nie ma znaczenia dla odpowiedzialności z art. 79 pkt. 4 ustawy o rachunkowości kwestia wystąpienia szkody w związku z popełnionym czynem zabronionym, albowiem jest to

przestępstwo formalne, a tym samym dla odpowiedzialności sprawcy nie mają znaczenia skutki jego działania, lecz penalizowany jest sam fakt niedopełnienia obowiązków nałożonych na przedsiębiorcę w ustawie, a nie skutki ich niedopełnienia.

Jednocześnie w myśl art. 201 §1 ksh w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, a w myśl art. 368 §1 ksh w spółce akcyjnej zarząd prowadzi sprawy spółki i reprezentuje spółkę. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem, iż podział obowiązków w zarządzie i ich charakter mogą zwolnić daną osobę od odpowiedzialności (...), bowiem – w odniesieniu do spółki z o.o. z art. 204 ksh, a w odniesieniu do spółki akcyjnej z art. 372 §2 ksh - wynika, że prawo członka zarządu do prowadzenia spraw spółki i jej reprezentowania dotyczy wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki oraz nie można tego prawa ograniczyć ze skutkiem prawnym wobec osób trzecich. Nie zwalnia z odpowiedzialności także fakt, iż określone służby (obsługa prawna) nie informowały choćby o potrzebie zgłoszenia upadłości (vide teza wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dn. 29.09.2014r. o

sygn. III AUa 81/13, LEX nr 1621213). Powyższe w pełni koresponduje z faktem, iż prowadzenie spraw jest realizowane przy pomocy wielu innych osób (kierownicy działów, zakładów, filii itp.), jednakże są oni jedynie aparatem pomocniczym zarządu. Zarząd w procesie prowadzenia spraw nie może być całkowicie wyłączony i nie można "zjąć" odpowiedzialności z członków zarządu za działania i zaniechania, mimo że sam proces dokonywania czynności prawnych może być powierzony innym osobom, do których można zaliczyć: pełnomocników, prokurentów; w sytuacji gdy nie ma zarządu, może to być kurator, likwidator (vide Kidyba A. Komentarz, Lex/el 2019).

Wskazać należy, że dla odpowiedzialności oskarżonego przed Sądem bez znaczenia pozostaje, czy jakimkolwiek innym osobom (w tym wypadku – innym członkom zarządu) przedstawione zostały jakiegokolwiek zarzuty, bowiem na gruncie prawa karnego oskarżony odpowiada w granicach swojej umyślności lub nieumyślności niezależnie od odpowiedzialności pozostałych ewentualnie współdziałających. Nawet gdyby przyjąć hipotetycznie – inaczej, niż Sąd przyjął w

realiach niniejszej sprawy – że oskarżony zleciłby komukolwiek przesyłanie sprawozdań do KRS, winien on powyższe też i kontrolować, mając wszak świadomość, że odpowiedzialność w powyższym zakresie obciąża zarząd spółki, w tym zaś wypadku – oskarżonego.

W konsekwencji Sąd przyjął, że sprawozdań za lata 2012 i 2013 oskarżony nie złożył w okresie od 9.12.2014r. do dn. 16.04.2018r. (data wydania postanowienia o przedstawieniu zarzutów (k. 83)), zaś za lata kolejne odpowiednio w okresie od dn. 16.07.2015r. do dn. 16.04.2018r. i od dn. 16.07.2016r. do dn. 16.04.2018r. Z uwagi na fakt, że sprawozdanie za każdy kolejny rok stanowi odrębny dokument, uwzględniający odrębne dane, Sąd uznał, że zaniechanie złożenia każdego z nich stanowi wynik odrębnego zamiaru, a tym samym – odrębny czyn zabroniony.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności		
I, II	Sąd uznał stopień społecznej szkodliwości zarzuconych oskarżonemu czynów za znaczny – Sąd miał na uwadze, że oskarżony działaniem swoim naruszył obowiązek sprawozdawczy w zakresie		

spółki (...) SA, a tym samym pozbawił potencjalnych kontrahentów możliwości rzetelnej oceny jej sytuacji finansowej. Podobnie jako znaczny Sąd ocenił stopień winy oskarżonego – oskarżony działał umyślnie, mając przy tym niczym nieograniczoną możliwość zachowania się zgodnie z prawem, czego nie uczynił.

Znaczny stopień winy i znaczny stopień społecznej szkodliwości każdego z czynów Sąd uznał za okoliczności obciążające oskarżonego. Podobnie jako okoliczność taką Sąd przyjął dotychczasową karalność oskarżonego (k. 385), to zaś również za przestępstwa w obrocie gospodarczym.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął, iż z akt sprawy nie wynika, by inny podmiot gospodarczy poniósł szkodę wskutek niezrealizowania przez oskarżonego obowiązku sprawozdawczego.

Wskazany stopień winy oskarżonego, jak i stopień społecznej szkodliwości zarzuconych mu czynów przemawiają za uznaniem, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara w wymiarze pozostającym znacznie powyżej dolnego progu ustawowego zagrożenia. Jednocześnie powołana okoliczność

łagodząca skłoniła Sąd do uznania, że dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów stawianych wymiarowi kary wystarczające będzie wymierzenie kary grzywny. Tym samym Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu za każdy czyn kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 10 PLN. Sąd stanął na stanowisku, że kara w powyższym wymiarze, oscylująca w dolnej połowie ustawowego zagrożenia, jednak powyżej minimalnego jego progu, stanowi karę adekwatną do stopnia winy oskarżonego, zestawionego ze stopniem społecznej szkodliwości zarzucanego mu każdorazowo czynu, a nadto jest w stanie spełnić cele stawiane wymiarowi kary w pierwszej kolejności w zakresie prewencji indywidualnej, uświadamiając oskarżonemu, że czyny jego spotkały się z potępieniem ze strony wymiaru sprawiedliwości i powstrzymując go od ponownego popełnienia przestępstwa w przyszłości, a także w zakresie prewencji generalnej, stanowiąc czytelny sygnał dla członków społeczeństwa, że popełnianie przestępstw jest nieopłacalne i

	każdorazowo spotka się z nieuchronną karą.	
III	<p>Decydując co do kary łącznej Sąd miał na uwadze, że stanowi ona instytucję prawa karnego materialnego, stąd jej orzekanie winno być rozpatrywane przez pryzmat reguły intertemporalnej zawartej w art. 4 §1 kk, która ma zastosowanie w zakresie regulacji określających podstawy i rozmiar kary łącznej (vide wyrok Sądu Najwyższego z dn. 20.02.1995r. o sygn. II KRN 2/95, OSNKW 1995, nr 3-4, poz. 17). Dlatego też, orzekając o karze łącznej, Sąd winien rozważyć "względność" ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie kary łącznej oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu, a ocena względności powinna być odnoszona do wymiaru kary łącznej (vide teza wyroku Sądu Najwyższego z dn. 07.11.2014r. o sygn. II KK 284/14, OSNKW 2015, nr 3, poz. 27, i z dnia 25.06.2014r. o sygn. II KK 139/14, LEX nr 1480321). Tym samym Sąd orzeczenie w niniejszej sprawie oparł o przepisy, obowiązujące przed dniem 01.07.2015r., albowiem obowiązujący wówczas przepis art. 86</p>	

kk przewidywał niższe niż w okresach późniejszych górne granice kary łącznej dla poszczególnych rodzajów kary, nadto zaś obowiązujące w dacie tej przepisy (art. 69 kk) przewidywały możliwość warunkowego zawieszenia wykonania także kar innych, niż kara pozbawienia wolności.

Przy ustalaniu wymiaru kary łącznej w oparciu o przepisy, wskazane powyżej, możliwe jest zastosowanie jednej z trzech dostępnych metod: absorpcji, kumulacji oraz asperacji. Istotą metody absorpcji jest maksymalne obniżenie wymiaru kary do wysokości najwyższej z wymierzonych kar. Stosowanie tej metody winno mieć miejsce w sprawach dotyczących sprawców najlepiej ocenianych, których proces resocjalizacji jest wysoce zaawansowany. Kolejna metoda – kumulacji polega na zsumowaniu wszystkich wymierzonych kar podlegających łączeniu. Metoda ta znajduje zastosowanie w sytuacji, gdy sprawca jest zdeprawowany, nie ma co do niego żadnej pozytywnej prognozy i w konsekwencji nie ma podstaw, by stosować instytucje mające na celu ułatwienie zakończenia kary. Metoda asperacji jest niejako metodą pośrednią, łączącą w sobie elementy

dwóch pozostałych. Jest to metoda preferowana zarówno na gruncie doktryny, jak też orzecznictwa, zaś pozostałe metody dają się zastosować jedynie w wyjątkowych sytuacjach (vide A. Marek: Komentarz, Kodeks karny, Warszawa 2004 rok s. 293; wyrok SN z 2 grudnia 1975 roku sygn. akt Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33, wyrok SA w Katowicach z dnia 13 listopada 2003 roku, sygn. akt II AKa 339/03).

Odnosnie samego wymiaru kary łącznej Sąd miał na uwadze, iż o ile na wymiar kary łącznej nie ma już wpływu stopień zawinienia ani stopień społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, o tyle popełnienie wielu przestępstw, za które orzeczono kary podlegające obecnie łączeniu, ma duże znaczenie przy wymiarze kary łącznej (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dn. 20.05.2008r. o sygn. II AKa 129/08, LEX nr 466456).

Sąd stanął na stanowisku, że w sprawie niniejszej brak jest jakichkolwiek tego typu okoliczności, które uzasadniałyby wymierzenie kary łącznej w oparciu o zasadę absorpcji. Wymiar kary na zasadzie kumulacji

Sąd uznał natomiast za niezasadnie surowy. Dlatego też Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona wobec oskarżonego kara łączna winna zostać ukształtowana w oparciu o zasadę asperacji. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że oskarżonemu winna zostać wymierzona kara łączna grzywny w wysokości 350 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na 10 PLN. Sąd miał w sposób szczególny na uwadze, że przy wymiarze kary łącznej pod uwagę należy brać przede wszystkim względy prewencji indywidualnej i ogólnej. Wymierzając karę łączną Sąd musi każdorazowo uwzględnić potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - kara, także orzeczona jako kara łączna, powinna wpływać na przekonanie, że popełnianie przestępstw nie może ująć bezkarnie i spotyka się ze sprawiedliwą karą. W tym stanie rzeczy Sąd uznał, że kara łączna, orzeczona w powyższym wymiarze, będzie z jednej strony wystarczająca dla wdrożenia oskarżonego na przyszłość do przestrzegania porządku prawnego, z drugiej zaś strony - iż kara ta pozostaje zgodna ze społecznym odczuciem sprawiedliwości, czyniąc zadość dyrektywom wymiaru kary,

	<p>formułowanym w stosunku do orzekania w ramach kary łącznej. Przywołane okoliczności upoważniają zdaniem Sądu do stwierdzenia, że wymierzona kara łączna stanowić będzie prawidłową z punktu widzenia prewencyjnego reakcję na popełnione przez oskarżonego czyny.</p> <p>Wobec dotychczasowej karalności oskarżonego Sąd uznał, że brak jest pozytywnej prognozy kryminologicznej, umożliwiającej warunkowe zawieszenie wykonania kary.</p>	
<p>5. <i>1Inne ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</i></p>		
<p>Punkt wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p><i>1.6. inne zagadnienia</i></p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		

7. Koszty procesu		
Punkt wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	<p>Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od kosztów sądowych. Sąd w pełni podzielił stanowisko, iż regułą winno być obciążenie skazanych kosztami procesu, zaś czymś wyjątkowym zwolnienie od ponoszenia tych kosztów. Zwolnienie takie może nastąpić jedynie przy zaistnieniu przesłanek wskazanych w art. 624 §1 kpk, gdy istnieją podstawy do uznania, że uiszczenie tych kosztów byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również wtedy, gdy przemawiają za tym względy słuszności (vide wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dn. 28.06.2012r. o sygn. I AKa 98/12, LEX nr 1217813). W realiach niniejszej sprawy Sąd okoliczności takich nie stwierdził.</p>	
6. 1Podpis		